

rica comarca vallesana, està destinada a devenir en anys futurs, en esplèndit i magnífic *boulevard*. Vegen, sino, l'importància adquirida en poc temps, relativament, per la predita carretera. Els vells recorden quan solsament hi havien en ella quatre cases—car aleshores la plassa era el lloc principal de la població—i avui ja tenim que la carretera sobrepuja a la plassa, estant instalats en aquella la major part dels comerços de moderna fatxada i luxós interior i d'aparadors d'aire ciutadà i esplèndida il·luminació.

Sí, la carretera es el futur *boulevard*, l'espaiosa avinguda de temps a venir, de Granollers. Mes aquesta afirmació, la creença aquesta filla dels desitjos pròspers que per l'aital vila sentim, com totes, o mellor dit, com gairebé totes les coses—no totes les creences ni totes les afirmacions—ofereix desventuradament un però. I es que per a ésser el *boulevard* del pervindre, en l'actualitat la carretera ja no hauria de reservar-ne de tal més que'l record, lo qual vol dir que no deuria tenir el sol present amb lo que desapareixeria el fang fastigós que la cobreix tot l'hivern i la pols que l'embolcalla tot l'istiu. A més, les acerces en tot el seu llarg tindrien d'estar ja asfaltades i eixir-ne d'elles ombrívols arbres sense intervals que perjudiquen a la cultura, car la seva mancança dona la sensació d'haver sigut arrencats o maltractats per mans selvatgines, barbres. I esplèndidament enllumenada, ja que's la llum la vida, l'alegria, l'atractiu capdal de les vies ciutadanes.

Malgrat i la manca de tot això, qual orfenesa dissortadament degenera en vergonya popular, jo veig ja, mercés al fàcil esguardar de la fantasia, el magnífic refulgir del *boulevard*, i sento el suau lliscar dels cotxes en el pis enquitranat, i esguardo el solemne passejar dels qui tenen públic esbarjo, l'esbarjo aquell que are no troben més que anant a donar volts en l'andén de l'estació bo i esperant el correu de les sis, i m'encanto ja en els innúmers aparadors de gust exquisit, es a dir, en tots els aparadors de les botigues, doncs s'es acabat alló de que en la carretera, que's gran via ciutadana i encís del foraster i orgull de Granollers, sols hi hagin com tristes reminiscències del luxe de ciutat quatre contats *escaparates* on acudeixen cercant l'alegria de la seva il·luminació els nois que juguen pels carrers, les fembres vanitoses per a enmirallar-s'hi de reull al passar dissimuladament, per a distraure al infant qui plora les mainaderes, atrets tots, xics i grans, per l'esplèndidesa del aparador. Ara es tan esplèndida l'avinguda, que la gent hi concorre, no atreta sols per una cosa, sino que per tota ella, qui es anome-

nada amb el significatiu nom l'anunciat del qual figura arreu amb aquestos tres idiomes:

Avinguda del Ressorgiment.

Avenida del Resurgimiento.

Boulevard del Resourgement.

proclamant el gloriós deixondiment d'un poble esclau antany de les cadenes de la inercia. I la Plassa de la Corona? Oh, que formosa es en la meua visió, la Plassa de la Corona! Els carruatges ja no hi passen pel mig de la plassa: han de fer la volta per atravessar-la: i els vells plátans son verdosos, frescos, ufans, perque son ben regats, i amb les seves branques s'han teixit un ombrívol mantell sota el qual i sentats en bancs de marbre uns escolten el xerroteig de l'aucellada i altres s'ubriaguen de la perfum del fullatge... Igual es la d'en Perpinyá... i lo mateix en el Parc... i semblant en altres carrers. Empró en lo que la població se sent més orgullosa es amb la recança que la despedeixen els forasters encisats de la seva urbanisació model, qui revela l'escrupulosa administració dels seus concellers i la cultura i civisme dels seus habitants,

Heus-aquí el futur i fantasiós *boulevaad* i els mérits que conqueriria per a Granollers i granollersins. Fins aquí la visió. Are restem esperant amb paciència de fills de Job que la boja fantasia devingui en palpable realitat. Hom desitja que no siga en la setmana dels tres dijous, malauradament llunyana encara.

MIQUEL JUANOLA BENET.

Rápida ascética

Dice Bossuet que sin el amor el hombre no siente pasiones: al contrario, poned el amor y las hace nacer todas. El corazón es el símbolo del amor. Por eso, para representar el inmenso amor de Jesucristo hacia los hombres, nos lo presentan mostrando su *corazón*.

El hombre busca satisfacer dos pasiones: la del amor y gozo; mas desgraciadamente, no se preocupa si lo que ama, es digno de su amor, si lo que apetece como placer, le ennoblece. Por eso se entrega a efimeras y peligrosas diversiones porque cree con ellas poder aquietar las ansias de gozar que siente su corazón y por igual razón corre anhelante tras los amores de sugestivas bellezas humanas.

Hoy que el mundo hállase agitado por un vendaval de goces y diversiones, es preciso hacer un llamamiento a la juventud, que es la que